

Pony Tím

Chcem poníka

S ponikom je zle!
Podari sa Pony timu zachrániť
ho včas?

Jeanne Betancourt

Pony Tím

Chcem poníka

Jeanne Betancourt

Ilustroval Robert S. Brown

VYDAVATEĽSTVO
ARKUS

PONY PALS 1: I Want a Pony
Copyright © 1994 by Jeanne Betancourt
Illustrations copyright © 1994 by Scholastic Inc.
All rights reserved. Published by arrangement with
Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA

Translation © by Tomáš Mečíř, 2012
Slovak edition © by ARKUS, 2012

Z anglického originálu I Want a Pony,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Scholastic Inc. v roku 1994,
preložil Tomáš Mečíř.
Vydal ARKUS, s.r.o., Senica, v roku 2012
ako svoju 271. publikáciu.
Prvé vydanie
Tlač: Finidr, s.r.o., Český Těšín

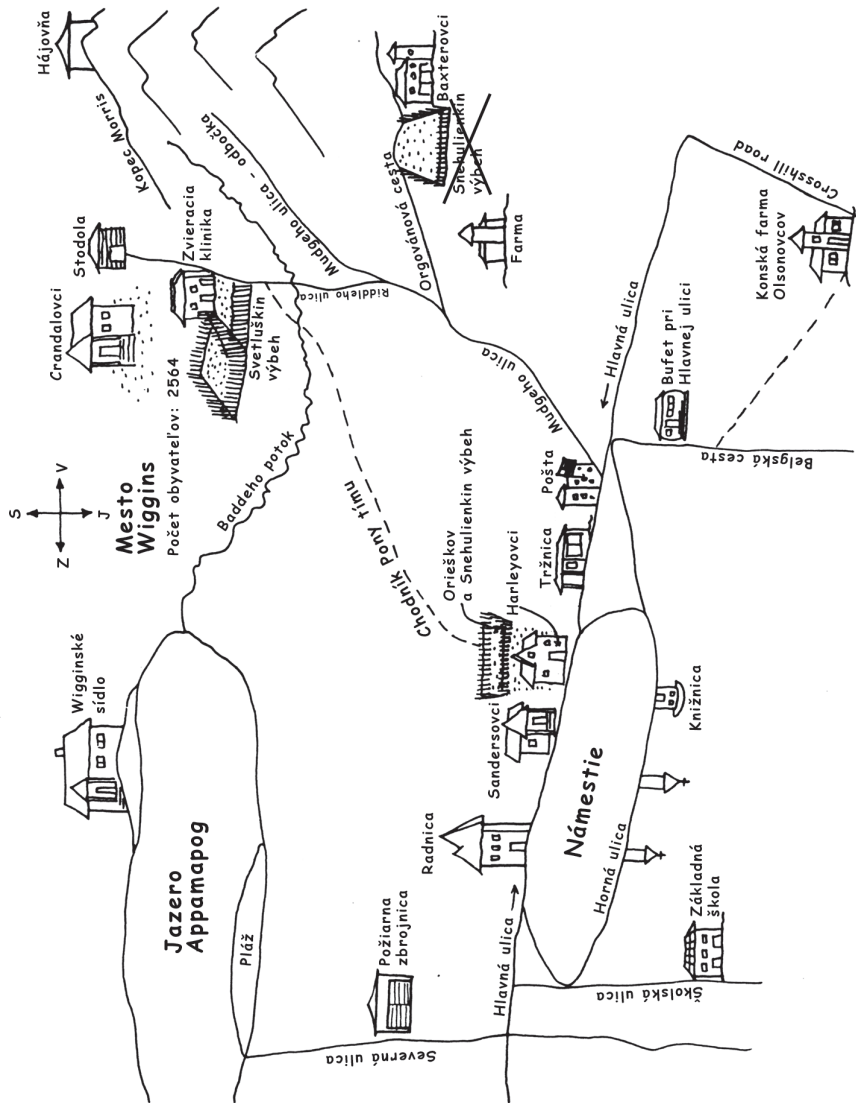
Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok
nájdete na internetovej adrese:
www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-061-1

Pre moju kamarátku Leslie

Autorka ďakuje Elvii Gignouxovej za to, že sa s ňou tak štedro podelila o svoje celoživotné skúsenosti a lásku ku koňom.

Vďaka patrí i doktorovi Kentovi Kayovi za poskytnutie lekárskych konzultácií k tomuto príbehu.

Lulu sa stretne so susedom

Lulu bola u starej mamy už tri hodiny a dvadsať-dva minút. Pozorovala pomaly sa posúvajúce ručičky na kuchynských hodinách a čakala, až jej otec zavolá a povie, že spravil chybu. Až jej povie, že namiesto toho, aby žila v nudnom Wigginse, môže ísť s ním do amazonskej džungle v Brazílii.

„Lucinda, drahá moja, pod' sem, dobre?“ zavolala na ňu zo salóna v prednej časti domu stará mama.

Lulu prebehla cez jedáleň do salóna. Veľká slnečná miestnosť naproti Hlavnej ulici nebola len takým obyčajným salónom. Bol to salón krásy. *Salón krásy pani Sandersovej.*

Stará mama Sandersová práve striekala na záľahu striebřistosivých kučier sprej na vlasy. Pozrela sa na Lulin odraz v zrkadle s chrómovým rámom a povedala: „Drahá Lucinda, po dome sa nebehá. Tak sa dámy nesprávajú.“

Lulu kýchlala od dráždivých výparov vlasového spreja.

„No pozrime sa,“ ozvala sa záľaha striebřistosivých kučier, „tak toto je vaša vnučka?“

„Áno, veru tak,“ prikývla stará mama. „Pani Cassarra, toto je Lucinda Sandersová. Lucinda, toto je pani Cassarra.“

Pani Cassarra povedala Lulu: „Teší ma.“ A starej mame dodala: „Neviem si predstaviť, že by som zrazu mala vychovávať dieťa. V našom veku.“

„Som tu len dovtedy, kým ocko dokončí prácu v Brazílii,“ oznámila jej Lulu. „Vychováva ma on.“

„Správne,“ potvrdila stará mama pani Cassarre. „A je skvelé, že teraz mám vnučku u seba. Pokiaľ

ide o môj vek, v sedemdesiatke mám viac energie, než keď som bola mladšia.“ Pozrela na Lulu.

„Nespravil by nový strih a trvalá s Lucindinými vlasmi zázraky?“

Napriek tomu, že tri zrkadlá ukazovali, že gaštanové vlasy, ktoré Lulu siahali až po plecia, sú celkom rovné, Lulu si aj tak pomyslela, že je to úplne v poriadku. Neznášala predstavu, že by mala stráviť čo i len päť minút v preplnenom a protivne rozvážajúcom salóne krásy. Pomyslela si však, že keby jej stará mama vlastnila stajňu s poníkmi, potom by jej silný zápach ani trošku neprekážal.

Zazvonil telefón.

„Zdvihneš to, drahá Lucinda?“ povedala stará mama.

Lulu zodvihla slúchadlo a oznámila: „Salón krásy pani Sandersovej.“

„Lulu!“ zvolal hlas na druhej strane. „Ako sa má moje dievčatko?“

„Ocko! Čakala som, kedy zavoláš. Počkaj, idem ku kuchynskému telefónu.“

Keď Lulu bežala cez jedáleň, opakovala si, ako bude prosiť otca, aby jej dovolil ísť s ním k Amazonke. Možno si už uvedomil, že spravil chybu, keď ju nevzal so sebou. Možno volá preto, aby jej to povedal.

Ale Lulin otec názor nezmenil. „Pokiaľ ide o tvoje vreckové,“ povedal, „celú sumu som poslal do banky. Ale pamätaj si, je to dvadsaťpäť dolárov na týždeň.“

„Oci, v celom meste je len jedna reštaurácia a vôbec nijaký obchod s hračkami ani nič podobné. Nie je tu ani len kino. Na čo tu môžem minúť tie peniaze?“

„Lulu,“ odvetil ocko, „ber život vo Wigginse ako dobrodružstvo. Chod' skúmať a študovať prírodu. Robíme to vždy, keď prídeme na nové miesto.“

„Stará mama je príliš prísna. Nedovolí mi robiť nič. Viem to,“ povedala Lulu.

„Ja som to s ňou prežil,“ zasmial sa.

„Hej, ale ty si bol chlapec. Bude očakávať, že budem robiť všetky tie dievčenské veci.“

Posledné otcove slová na túto tému boli: „Lulu, si silné, nezávislé dievča. Budeš v poriadku. Počúvaj, cestujúci práve začali nastupovať do môjho lietadla do Brazílie, takže sa rozlúčime. Viem, že vo Wigginsse sa budeš mať mať skvele. Lúbim ťa.“

„Ahoj, oci. Aj ja ťa ľúbim,“ povedala Lulu a zložila slúchadlo.

Keď šla Lulu v ten večer do postele, premýšľala o svojom otcovi. Veľmi jej chýbal. A pripadala si opustená aj kvôli svojej mame, ktorá zomrela, keď mala Lulu štyri roky.

Usilovala sa nebyť smutná, a tak začala uvažovať o posledných dvoch rokoch, ktoré prežila v Anglicku so svojím otcom. Každý týždeň strávila dve popoludnia, či už pršalo alebo svietilo slnko, v jazdeckej škole, kde sa učila jazdiť na waleskom poníkovi, ktorý sa volal Zázvor. Na Zázvorovi sa Lulu naučila kráčať, klusať, cválať a skákať. Stala sa z nej taká dobrá jazdkyňa, že jej i jej priateľke Emily dovolili brávať školské poníky na dlhé vychádzky po anglickom vidieku.

Keď Lulu zaspávala, predstavovala si Zázvorov rózny krok, smejúce sa oči a hrdé zaerdžanie.

O niekoľko hodín neskôr sa náhle strhla z hlbokého spánku. Prečo počula klapot konských kopýt na kameni a erdžanie poníka? Muselo sa mi snívať o Zázvorovi, pomyslela si. Ale keď si sadla v posteli a pretierala si oči, aby sa trochu prebrala, počula, ako v záhrade volá stará mama: „Chyťte toho koňa! Skôr než mi zničí celú záhradu!“

„Preskočil plot, pani Sandersová,“ zakričal akýsi mužský hlas. „Ale chytíme ho. Nemajte obavy.“

Lulu bežala k oknu. Dvor starej mamy jasne osvetľovali pouličné lampy. Lulu hľadela dolu na scénu plnú divokého zmätku. Po dvore pobiehali muž v červenom pyžame, žena v žltom župane a dievča so svetlými zvlnenými vlasmi v ružovej nočnej košeli, a všetci sa usilovali chytiť kučeravého hnedého poníka.

Poník sa chcel vyhnúť prenasledovateľom, a tak si to namieril rovno cez kamennú terasu starej mamy.

Dievča kričalo: „Zastaň, Oriేశok! Prosím ťa, zastaň.“

Veľký hlinený kvetináč s pelargóniami na terase sa rozbil na márne kúsky. Keď poník zastal, aby pelargónie ochutnal, Lulu vyrazila z izby a rozbehla sa dolu zadnými schodmi.

Než sa dostala na zadný dvor, dievča už chytilo poníka, ktorý stále prežúval pelargónie. Lulu si pomyslela, že dievča vyzerá asi na desať rokov, rovnako ako ona. Potichu sa poníkovi prihovárало a potom mu nasadilo postroj.

Napokon doviedlo poníka ku starej mame a zastalo pred ňou. „Naozaj ma to mrzí,“ povedalo. „Vynahradím vám to.“

„A ako, slečna Harleyová?“ nahnevane sa spýtala stará mama. „Toto boli posledné kvety tejto sezóny. A teraz je po nich. Musí existovať nejaký zákon, ktorý upravuje chov koní na zadnom dvore.“

„Oriేశok nie je kôň, pani,“ hrdo povedalo dievča. „Je to poník.“ Pobralo sa i s Oriేశkom von na príjazdovú cestu.

Lulu sa veľmi chcela s tým dievčaťom porozprávať a popýtať sa na poníka. Vedela však, že teraz, keď je stará mama taká nahnevaná, nie je na zoznámenie so susedmi vhodná chvíľa.

Neskôr Lulu po druhýkrát zaspávala s hlavou plnou myšlienok o poníkovi. Tentokrát to však bol ten odvážny a sebavedomý shetlandský poník, ktorý býval vedľa. Orišek, povedala si, som rada, že si môj sused. Zajtra ťa navštívim.